

FREE CINEMA

130

9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

THERE IS STILL
MORE TO FEAR.

9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

DRACULA UNTOLD

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΨΕΜΑ

**ΦΙΛΟΙ Ή ΚΑΤΙ
ΠΑΡΑΠΑΝΩ;**

**Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ
ΜΝΗΜΗΣ**

**ΝΥΜΦΟΜΑΝΙΑΣ
DIRECTOR'S CUT:
ΜΕΡΟΣ Ι**

MUSIC BY HARRY GREGSON-WILLIAMS COSTUME DESIGNER DAVID ROBINSON EDITOR JOHN REFOU, A.C.E. PRODUCTION DESIGNER NAOMI SHOAN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MAURO FIORE, A.S.C. EXECUTIVE PRODUCERS EZRA SWERDLOW DAVID BLOOMFIELD BEN WAISBREN

DENZEL WASHINGTON

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ "ΗΜΕΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ"
THE EQUALIZER

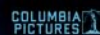
COLUMBIA PICTURES PRESENTS IN ASSOCIATION WITH ISTAR CAPITAL AND VILLAGE ROADSHOW PICTURES AN ESCAPE ARTISTS/ ZHIV/MADE NEPHEED PRODUCTION A FILM BY ANTOINE FIOUJA

BASED ON THE TELEVISION SERIES CREATED BY MICHAEL SLOAN AND RICHARD LINDHEIM WITH RICHARD WESK PRODUCED BY TOM HANDEL AND RICHARD WESK DENZEL WASHINGTON ALEXANDER STEEL TISH MARC NEPHEED TONY EURIDGE MICHAEL SLOAN DIRECTED BY ANTOINE FIOUJA

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΛΩΝ

TheEqualizer-Movie.net

PROPERTY OF SONY PICTURES ENTERTAINMENT INC. FOR PROMOTIONAL USE ONLY. SALE, DUPLICATION OR TRANSFER OF THIS MATERIAL IS STRICTLY PROHIBITED.

9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #130
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

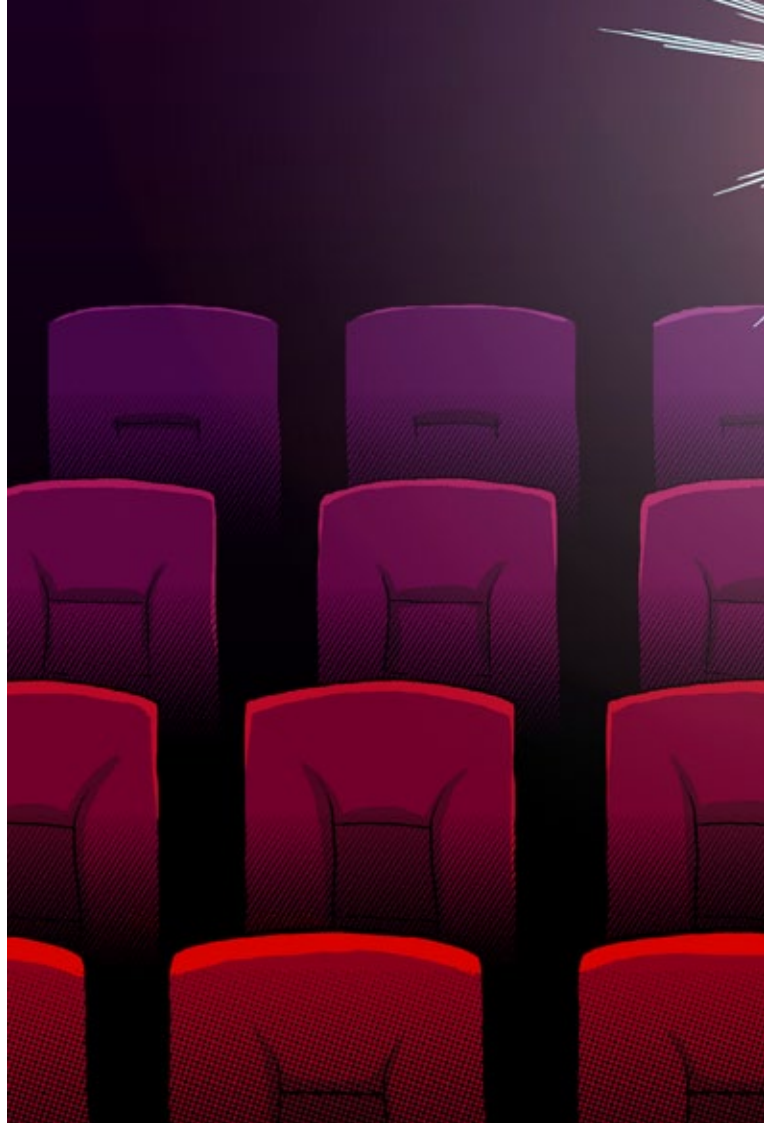
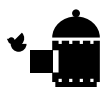
Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Άγγελος Μαύρου

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Γιάννης Σμοΐλης

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2014 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβαση (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Μου αρέσει να αναζητώ αφορμές για να γελάω. Το γέλιο μου θυμίζει πως είμαι **ζωντανός**. Γελάω δυνατά και αυτό, ενίοτε, ενοχλεί. Για μένα, πιο ενοχλητική είναι η σιωπή. Η απουσία του γέλιου. Ο φόβος να γελάσεις. Να ενοχλείς. Επειδή ζεις. Και το χαίρεσαι.

Μιλάω γι' αυτό το δυνατό, το «έξω καρδιά» γέλιο. Το γέλιο που **δε** χάρηκες την περασμένη εβδομάδα στις αίθουσες με το «**Ιστορίες για Αγρίους**». Σχεδόν 6.000 εισιτήρια στο πρώτο τετραήμερο. Για ένα φιλμ που κάποτε μπορεί να έπιανε και τα εκατό χιλιάρικά. Κι αν μιλούσε και ελληνικά, θα χτυπούσε διακοσάρα! Ειλικρινά. Ντρέπομαι λίγο για λογαριασμό σου όταν δεν κόβουν εισιτήρια τέτοιες ταινίες, που έχουν σκοπό τη διασκέδαση, που στέκουν και καλλιτεχνικά, που λένε κάτι στην ψυχοσύνθεσή σου και, πάνω απ' όλα, σε κάνουν να γελάς.

Είδα και το «**Κορίτσι που Εξαφανίστηκε**» του Φίντσερ. Ταινία σκηνοθέτη... και καλά. **Κωμωδία** είναι το έργο! Ντυμένο με νουάρ στοιχεία, φόρμα θριλερικού μυστηρίου και δηθενιά κοινωνικής κριτικής για το μανιπουλάρισμα του

λαουτζίκου και της κοινής γνώμης από τα media. Αν ήταν μια ταινία, θα τον παραδεχόμουν. Αλλά ο Φίντσερ **δεν** έχει τ' αρχίδια να... καταδεχτεί πως κάνει κωμωδία. Απαξιώνει το είδος. Γι' αυτό και **κρεμάει** εντελώς την πρωταγωνίστριά του, τη Ρόζαμουντ Πάικ. Δες το προσεκτικά, αλλά ως κωμωδία. Πικρόχολη σάτιρα των σχέσεων και του γάμου. Εγώ γέλασα. Όχι ηχηρά. Αλλά θα θυμάμαι πως με έκανε να γελάω αυτή η ταινία.

Ευτυχώς, γέλασα και στα «**Αίματα**», το καινούργιο θεατρικό που έγραψε ο Ευθύμης Φιλίππου και ξεκίνησε παραστάσεις στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών. Ο Φιλίππου, ευτυχώς, **δεν** ξέρει να γράφει για το θέατρο. Το κείμενό του αποσυνθέτει το σκηνικό χώρο, τις δοκιμασμένες φόρμες, τη δομή, τα επίπεδα ανάγνωσης. **Φωνάζει!** Κινείται. Χορεύει. Βγάζει μια κοριτσιίστικη punk μπάντα που μαλλιοτραβιέται και... «παίρνει τα βουνά», χωρίς το δήθεν νόημα. Έχει χιούμορ. Δε χρειάζεται να έχει νόημα. Γέλασα. Θα ήθελα να αιμορραγώ από τα γέλια. Όλοι μας θα έπρεπε, με όποιο τρόπο μας ταιριάζει. Λέω να κάνω μια επίκληση γι' αυτό.

DRACULA UNTOLD (2014)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Γκάρι Σορ

Καστ

Λουκ Έβανς,
Ντόμινικ Κούπερ,
Σάρα Γκάντον,
Τσαρλς Ντανς

Διάρκεια

92'

Διανομή

UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Ανήμπορος να υπερασπιστεί την οικογένεια και το βασίλειό του από επικείμενη επίθεση του τουρκικού στρατού, ο Βλαντ Τέπες συμμαχεί με τις δυνάμεις του σκότους και μετατρέπεται σε ανίκητο βρικόλακα, που έχει μόλις λίγες μέρες διορία για να εγκαταλείψει για πάντα ή να επιστρέψει στη θνητή του υπόσταση.

Το studio που επέβαλε (ειδικά στη δεκαετία του '30) όλα τα θρυλικά «τέρατα» της μεγάλης οθόνης, η Universal, επιστρέφει σχετικά δειλά στην κινηματογραφική κληρονομιά του Δράκουλα και δείχνει να θέλει να γράψει την ιστορία του ξανά από την αρχή, παρουσιάζοντας το «Dracula Untold» ως **εισαγωγή** σε ένα μελλοντικό franchise με αρκετές συνέχειες, κάτι που αφήνεται να εννοηθεί εντονότατα στο φινάλε τού φιλμ.

Ο πρωτάρης Γκάρι Σορ εκτελεί με συνέπεια το σχεδιασμό ενός ελαφρώς διαφορετικού «**Dracula**», ο οποίος περισσότερο εναρμονίζεται με σημερινές απαιτήσεις του κοινού ως προς το είδος της περιπέτειας εποχής παρά με εκείνο των ταινιών τρόμου. Αυτή η ταινία έχει στηθεί και φτιαχτεί πάνω στη λογική της γενιάς τού «**Game of Thrones**» (!), χρησιμοποιεί την περίοδο του 15ου αιώνα σε ένα πλαίσιο που ξεφεύγει προς το φαντασιακό, γοητεύεται από το πολεμοχαρές της κλίμα και επιφυλάσσει κάποιες δυνατές σκηνές μαχών που εντυπώνονται όμορφα στο βλέμμα του θεατή (φυσικά βοηθούμενες από τη μαγεία του... blue screen). Το αίμα είναι ελάχιστο! Όχι ακριβώς για λόγους «λογοκρισίας» (βλέπε PG-13 rating). Αλλά, οι παραγωγοί εδώ έχουν επιλέξει να πουλήσουν την περιπέτεια του ηγεμόνα της Τρανσυλβανίας, με τη φήμη του άγριου πολεμιστή που παλούκωνε στρατιές εχθρών, όχι τη μυθολογία ενός βαμπυρικού τέρατος. Το τελευταίο γεννιέται στην ολοκλήρωση τούτου του «εισαγωγικού» φιλμ, που πραγματικά ανεβάζει τον πήχη της προ-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας πρίγκιπας που πάει και βρίσκει απέθαντο ΚΑΠΗ και με το αίμα του γίνεται superhero και διαλύει στρατούς. Δράκουλα δεν πολυβλέπεις, αλλά από μάχες σκίζει.

σμονής για sequel με τον πλέον έξυπνο τρόπο (έστω κι αν μερικά από τα motto - τοιτάτα του είναι κλεμμένα από άλλες ταινίες...).

Φυσικά, η σχετική **δειλία** που ανέφερα εξαρχής υποδηλώνει και μερική εξυπνάδα... αντίληψης των ορίων του, καθώς το «Dracula Untold» δεν περιλαμβάνει μεγαλεπήβολα εμπορικά στοιχεία ή πρωταγωνιστές πρωτοκλασάτους. Διατηρεί low profile, γενικότερα, αποφεύγοντας έτσι μοιραίες συγκρίσεις με έργα μεγαλύτερης κλίμακας, όπως - κυρίως - ο «**Δράκουλας**» του Κόπολα (παρατήρησε τις ομοιότητες στην αφήγηση της προϊστορίας του Βλαντ Τέπες). Οι καταβολές από το μύθο του Μπραμ Στόκερ δεν είναι τόσο εμφανείς, αλλά η εξέλιξη της πλοκής βρίσκει τα σημεία στα οποία πρέπει να αναπνεύσει ο γοτθικός ρομαντισμός, με αποθέωση την πανέμορφη σκηνή της πτώσης της Μιρένα.

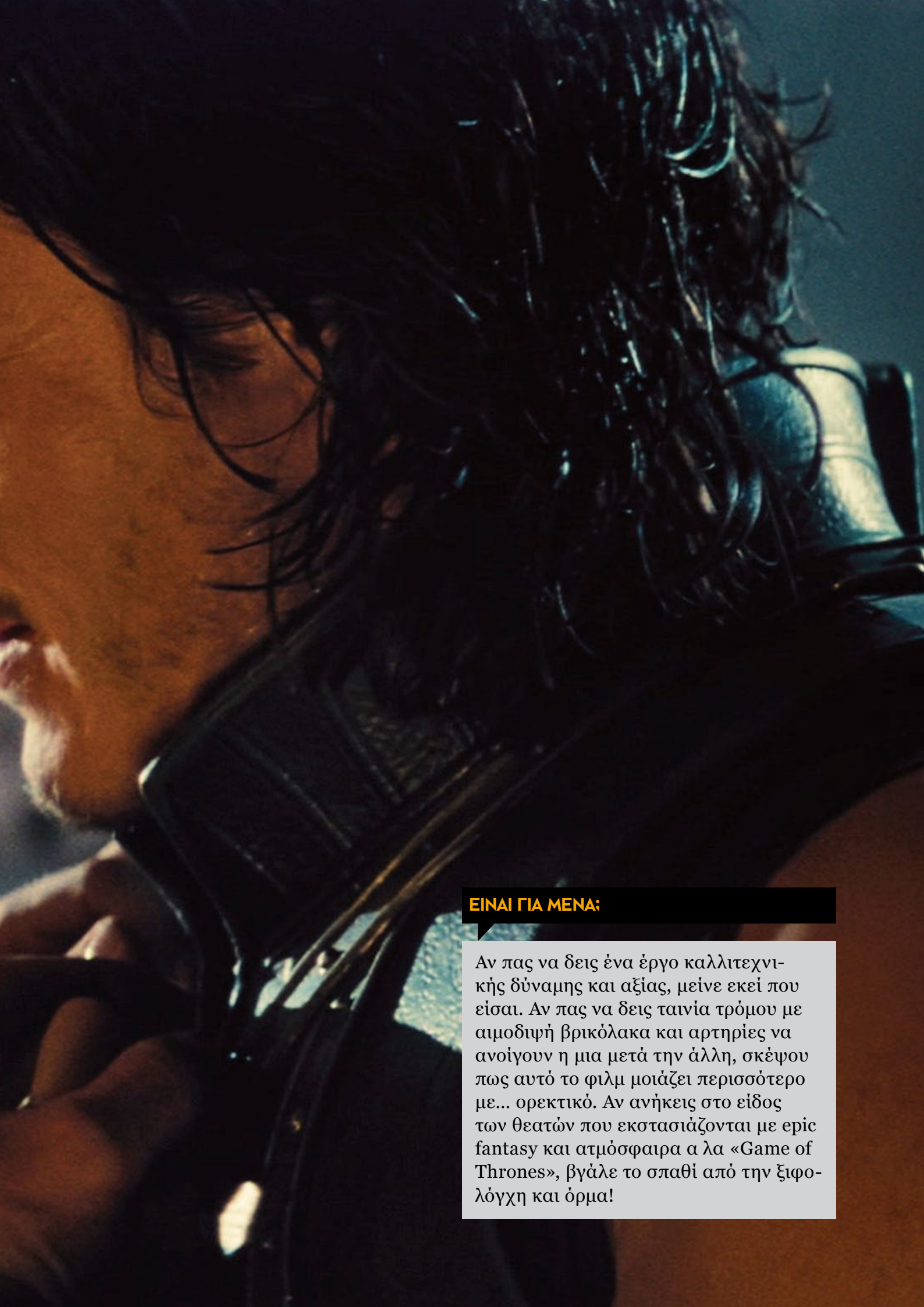
Οι εμφανίσεις του βαμπιροδαίμονα Τσαρλς Ντανς αποπνέουν το απαραίτητα γκροτέσκο, το οποίο «διασπάται» στο θεαματικό όταν η μορφή του Κακού οπτικοποιείται σα σμήνος από νυχτερίδες που εξυπηρετούν και τα πιο δυναμικά χτυπήματα του Λουκ Έβανς στο πεδίο των μαχών. Ο τελευταίος τα καταφέρνει καλύτερα από αυτό που θα περίμενες στον κεντρικό ρόλο, τόσο στο δράμα ενός ήρωα καταραμένου όσο και στο πιο απαιτητικό εδώ μέρος των σκηνών δράσης.

Ακόμη κι αν δε σου γεμίσει το μάτι από την αρχή, το «Dracula Untold» **κορυφώνεται** με εκπλήξεις που προσφέρουν επικού τύπου θέαμα, φρίκη... ηλιόλουστη και κάποια ανατρεπτικά ξαφνιάσματα (όχι τα στερεοτυπικά «μπου» των ταινιών τρόμου) που θα σου αφήσουν μια γεύση δίψας... για sequel! Αν αυτό εδώ δουλέψει καλά στα ταμεία, το πιθανότερο είναι να προσέξουν περισσότερο το επόμενο βήμα του Βλαντ Τέπες...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν πας να δεις ένα έργο καλλιτεχνικής δύναμης και αξίας, μείνε εκεί που είσαι. Αν πας να δεις ταινία τρόμου με αιμοδιψή βρικόλακα και αρτηρίες να ανοίγουν η μια μετά την άλλη, σκέψου πως αυτό το φιλμ μοιάζει περισσότερο με... ορεκτικό. Αν ανήκεις στο είδος των θεατών που εκστασιάζονται με epic fantasy και ατμόσφαιρα α λα «Game of Thrones», βγάλε το σπαθί από την ξιφολόγη και όρμα!

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (2014)

(BLIND)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Έσκιλ Βογκτ

Καστ

Έλεν Ντόριτ Πέτερσεν,
Χένρικ Ραφέλσεν,
Βέρα Βιτάλι,
Μάριους Κόλμπενστβεντ

Διάρκεια

96'

Διανομή

STRADA FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Παρά τις προτροπές του συζύγου της, η Ίνγκριντ, η οποία έχει χάσει πρόσφατα την όρασή της, αρνείται πεισματικά να βγει από το σπίτι, όπου ζει μόνη της με τους φόβους, τις βαθύτερες επιθυμίες και τις ανασφάλειές της. Τι θα συμβεί, όμως, όταν οι εσωτερικές της ανησυχίες αρχίσουν να επηρεάζουν σταδιακά όλο και περισσότερο τον κόσμο γύρω της και, τελικά, την ίδια την πραγματικότητα;

Το «Στο Σκοτάδι» είναι ένα δύσκολο φιλμ για να το παρουσιάσεις. Και αυτό συμβαίνει όχι τόσο επειδή δεν είναι δυνατό να περιγραφεί απλά και κατανοητά, αλλά γιατί η μεγαλύτερη δύναμή του έγκειται στην συνειδητοποίηση του τι πραγματικά είναι και του τι ακριβώς αφορά, οπότε επιβάλλεται μέχρι την προβολή του να έχει διατηρηθεί η αύρα του μυστηρίου. Επίσης, είναι μια περίπτωση ταινίας όπου όλη η δυναμική κρύβεται μέσα στην ίδια την αρχική ιδέα του, ένα φιλμ που κινδυνεύει να χαρακτηριστεί ως «καλλιτεχνικό» και αφηρημένο, αν κάποιος δεν πειστεί από το πόσο ξεχωριστός είναι ο κεντρικός κορμός του. Τι, λοιπόν, μπορείς να γράψεις για μια ταινία, που το καλύτερο για εκείνη είναι να τη δει κάποιος που **δεν** έχει διαβάσει τίποτα σχετικά;

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια και χάνει το φως της. Νορβηγικό. Καλλιτεχνικό. Υπάρχει και μια άλλη, πιο επίσημη λέξη που χαρακτηρίζει αυτές τις ταινίες: αυνανισμός.

Μπορεί σίγουρα να πει κανείς ότι πρόκειται για μια δυνατή προσωπική ιστορία, στην οποία ο συμβιβασμός με τη νέα πραγματικότητα παίρνει ακραίες, καινούριες διαστάσεις. Μπορεί, επίσης, κάποιος να συμπληρώσει πως το «Στο Σκοτάδι» είναι μια ταινία που αφορά την προσπάθεια ενός ζευγαριού να ξεπεράσει την πρώτη, μεγάλη του συζυγική κρίση. Επιπλέον, δεν είναι λάθος να σημειώσουμε ότι η ταινία πραγματεύεται το βαθμό στον οποίο οι φόβοι μας επηρεάζουν τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε την ίδια την πραγματικότητα γύρω μας. Και, πάνω από όλα, το φιλμ σίγουρα αφορά τον τρόπο με τον οποίο εμείς οι ίδιοι ελέγχουμε τις

παραμέτρους που θα οδηγήσουν στην επίλυση του προσωπικού μας δράματος.

Ακούγεται «δήθεν» και ίσως να τρομάξει κάποιον απροετοίμαστο θεατή, όμως η επιτυχία της ταινίας έγκειται στο γεγονός ότι ο Έσκιλ Βογκτ καταφέρνει να κάνει το «high concept» της προσιτό και κατανοητό, ακολουθώντας μια σταθερή πορεία μέχρι την πλήρη αποκάλυψη της ιδέας, και διατηρώντας μια χιουμοριστική προσέγγιση, όπως θα όφειλε κανείς απέναντι στο... ρεαλιστικά παράλογο. Ευτυχώς, το φιλμ δεν καταλήγει ποτέ να είναι πομπώδες ή υπερβολικά σοβαρό, η κεντρική ηρωίδα δεν παρουσιάζεται ούτε ως το απόλυτο θύμα αλλά ούτε και ως η ψυχρή σκύλα, στην οποία θα κινδύνευε να μετατραπεί σε λιγότερα ικανά χέρια, και οι σεναριακές ανατροπές έρχονται την κατάλληλη στιγμή (ο Βογκτ έχει καταπληκτική αίσθηση του timing), χωρίς να παραμένουν υπερβολικά αφηρημένες ώστε να πετάξουν το θεατή από την πραγματικότητα της ταινίας. Η φωτογραφία του Θύμιου Μπακατάκη συμβάλλει στη διατήρηση αυτής της φαινομενικά ανάλαφρης αλλά ουσιαστικά παιχνιδιάρικης αίσθησης, παίζοντας με το φως και τις σκιές, θολώνοντας τις έννοιες της αντίληψης περί πραγματικότητας και της αντικειμενικής της υπόστασης, μέχρι να πάψουν πια να υπάρχουν μεταξύ τους όρια, και εναλλάσσοντας ψυχρά στατικά πλάνα με πιο θερμά, προσωπικά στιγμιότυπα. >

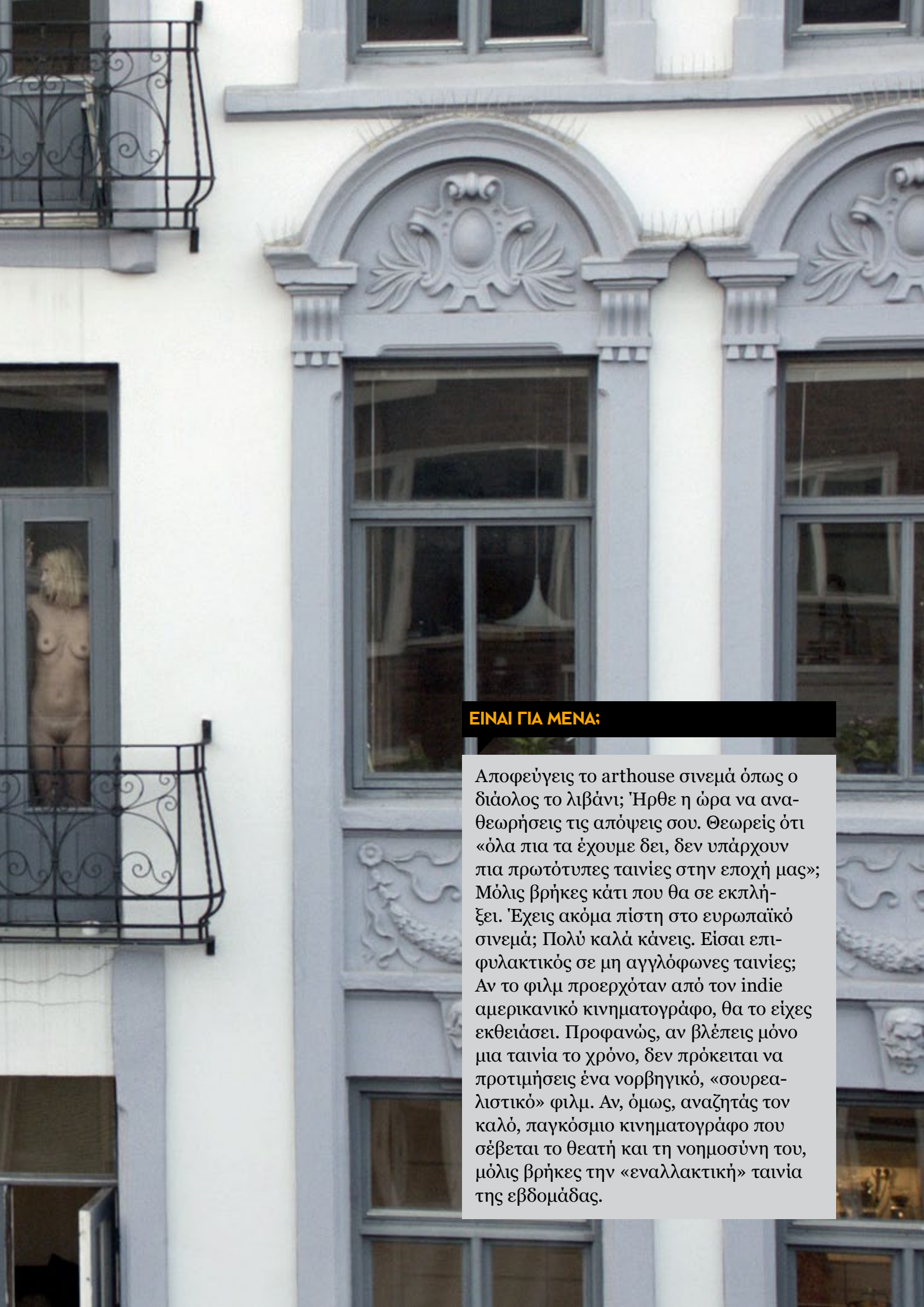

Ουσιαστικά, αυτό που επιχειρεί ο Βογκτ, δεν είναι πολύ μακριά από τους πειραματισμούς του Ίνγκμαρ Μπέργκμαν στην «**Persona**» ή την ανακατασκευή της ίδιας της πραγματικότητας από τον Κριστόφερ Μπλο στο «**Ερωτική Αναπαράσταση**» (ακόμα και το καουφμανικής πέννας «**Adaptation**» μπορεί να θεωρηθεί ως μακρινός συγγενής), αν και εδώ καταφέρνει να δώσει στο φιλμ μια ξεχωριστή ταυτότητα μέσα από το λόγο για τον οποίο συμβαίνουν όλα αυτά και από την απόλυτα ανθρωποκεντρική αφήγηση, που αναπόφευκτα κάνει συμμετόχο τον ίδιο το θεατή. Ο τελευταίος είναι που θα πρέπει να ανακαλύψει την... αληθινή πραγματικότητα της ταινίας και εκείνος θα οδηγήσει ουσιαστικά την ιστορία στην κορύφωσή της. Γιατί, τελικά, το «Στο Σκοτάδι» θα μπορούσε να αφορά τον καθένα μας.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αποφεύγεις το arthouse σινεμά όπως ο διάολος το λιβάνι; Ήρθε η ώρα να αναθεωρήσεις τις απόψεις σου. Θεωρείς ότι «όλα πια τα έχουμε δει, δεν υπάρχουν πια πρωτότυπες ταινίες στην εποχή μας»; Μόλις βρήκες κάτι που θα σε εκπλήξει. Έχεις ακόμα πίστη στο ευρωπαϊκό σινεμά; Πολύ καλά κάνεις. Είσαι επιφυλακτικός σε μη αγγλόφωνες ταινίες; Αν το φιλμ προερχόταν από τον indie αμερικανικό κινηματογράφο, θα το είχες εκθειάσει. Προφανώς, αν βλέπεις μόνο μια ταινία το χρόνο, δεν πρόκειται να προτιμήσεις ένα νορβηγικό, «σουρεαλιστικό» φιλμ. Αν, όμως, αναζητάς τον καλό, παγκόσμιο κινηματογράφο που σέβεται το θεατή και τη νοημοσύνη του, μόλις βρήκες την «εναλλακτική» ταινία της εβδομάδας.

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΨΕΜΑ (2014)

(THE GOOD LIE)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Φιλίπ Φαλαρντό

Καστ
Άρνολντ Οσένγκ,
Τζερ Ντουάνι,
Εμάνουελ Τζαλ,
Ρις Γουίδερσπουν,
Κόρι Στολ,
Κουόθ Γουιέλ

Διάρκεια
110'

Διανομή
ODEON

του Άγγελου Μαύρου

Σκαστά απ' το κατεστραμμένο χωριό τους στο εμφυλιοπολεμικό Σουδάν, επιβιώσαντα με απώλειες από κάθε λογής κινδύνους, περνώντας ποδαράτο στην Κέννα και αμανάτι 13 χρόνια σε προσφυγικό καταυλισμό εκεί, 3 ενήλικα πια αγόρια, αίφνης τυχεροί χριστιανικού προγράμματος μετανάστευσης, χωρίζονται απ' την - και βιολογική του ενός - «αδελφή» τους στις ανάδοχες ΗΠΑ προ 9/11. Μια καταφερτζού σύμβουλος εργασίας βάζει πλάτη για να ξαναβρούν ο ένας τον άλλον και, κόντρα στις στραβές και τα φαντάσματα του χθες, καθένας ένα νέο αύριο. Μπορούν;

Απ' τη μια το πάντα απλωμένο χέρι μιας ιστορικής τραγωδίας που έγινε πρώτο θέμα σε δύο αξιοσημείωτα οο's ντοκιμαντέρ, τα «**The Lost Boys of Sudan**» και «**God Grew Tired of Us**». Απ' την άλλη η διάθεση ελεημοσύνης των παραγωγών του «**Μια Σχέση Στοργής**». Μεσολαβητής η πολιτογράφηση, στο σινεμά τής τηλεοπτικής σεναρίστα Μάργκαρετ Νέιγκλ και στο Χόλιγουντ ενός Καναδού ευαισθητούλη, ικανού να «ακούει» το με αξιοπρέπεια τράβηγμα «λουκιού» ενός ξένου σε ξένο τόπο (όπως απέδειξαν και το υποψήφιο για ξενόγλωσσο Όσκαρ «**Ο Εξαιρετικός Κύριος Lazhar**» και το άπαιχτο εδώ «**Congorama**» του 2006), αλλά και τη σκληρή περιπέτεια της πιο τρυφερής ηλικίας (στο «**C'est pas Moi, Je Le Jure!**» του 2008). Κάπως έτσι, παρά τα - με καλή προαίρεση, πάντα - πλαστογραφημένα χαρτιά της, δεν καταλήγει ιστορία για αγρίους αυτή η μετάπλαση κάποιων από τις real life εμπειρίες των χιλιάδων αιματηρά εκτοπισμένων μιας ακόμα πολύτιμης γαίας τής Μαύρης Ηπείρου σε αγαπησιάρικο ύμνο στο «όλοι μαζί μπορούμε».

Είναι αναντίρρητο ότι η Νέιγκλ πάει για το στάνταρ σαφάρι: ένα βιοδιαμορφωτικό χρονικό με exotica αφετηρία τη θυματική «η ισχύς εν τη ενώσει» απαντοχή εν μέσω μακροπρό-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι μαυροκακόμοιροι από την Αφρική και περπατάνε, περπατάνε, περπατάνε... και φτάνουν μέχρι Αμερική! Ευτυχώς, δηλαδή, γιατί εδώ θα τους έκαναν πιο μαύρους από το ξύλο...

θεσμοα αντηχούντων συμφορών (ορφάνια, ξεσπίτωμα, άγρια θηρία, δίψα, επιδημίες) που ουδέποτε ένα παιδί θα έπρεπε να γνωρίσει, ενδιάμεσο σταθμό το σκωτσέζικο ντους τού «πώς τα φέρνει η ζωή» (το μαντρωμένο περίμενε της ελπίδας, το σωτήριο θαύμα της σπλαχνικής Εδέμ των ΗΠΑ, η γραφειοκρατική διασπορά της «οικογένειας» των 4, η νοοτροπίας κι επαγγελματική προσαρμογή με ζόρια στα American dream περιθώρια), τέρμα το happy end και λυδία λίθο το όχι απλώς κατανοητικό αλλά «care, don't stare» ακούμπημα του Τρίτου απ' τον Πρώτο Κόσμο.

Αλλά η πένα τού «**Boardwalk Empire**» δείχνει σχετικά κωλοπετσωμένη εκεί που π.χ. «**Το Χέρι του Ενός Εκατομμυρίου**» (προσφατότερα) αποδείχθηκε πυγμαίος. Μοιράζει στην black τρούικα διακριτά προφίλ (ένας επίδοξος doctor, ένας ευγενής γίγας με τη Βίβλο... Ευαγγέλιο, ένας χύμα μάστορας) και αντιστοίχως χουνέρια (η ευθύνη κι οι ενοχές, οι ηθικές αρχές, οι καταχρήσεις κι η αλλοτρίωση) με διαδοχικές, στρατηγικά επιλεγμένες ρίψεις πακέτων βοήθειας της σκιαγράφησης τους (σε σκετς ή λεπτομέρειες) την κλεμμένη παιδικότητα, τη σε βαθμό αφέλειας εξω-Δυτική ακεραιότητα, το νόστο και τη θεραπεία ενότητα όλων τους. Χτυπάει το ταμ ταμ για τις θνητές παράπλευρες απώλειες της φιλανθρωπικής λοταρίας & του «αρμοδίως» του υπηρεσιακού ακτιβισμού και για τα handicap της διεθνούς εξωτερικής πολιτικής μετά το Ground Zero (που οδηγεί στο ερυθροσταυρίτικα diy αποκορύφωμα εξιλέωσης). Και προσφεύγει, δίκην Ύπατης Αρμοστείας και McGuffin, στην - με προείκασμα ένα χωρίο τού «Χάκλμπερι Φιν», απ' όπου κι ο τίτλος - λύτρωση του ακούσιου «αρχηγού» τού εμιγκρέ σμαριού απ' τις surnivor τύψεις του (συνοδευόμενο, φυσικά, απ' το «ησύχασμα» ενός εκάστου των ηρώων). >

Στο transit, θα το έχεις σίγουρα ένα issue στα σκετς πολιτισμικών σοκ προσαρμογής, όχι τόσο εξαιτίας γραφικότητας όσο εξαιτίας αληθοφάνειας (είναι δυνατόν κάποιος «κάφρος» να συναρμολογεί prima vista, τσακ μπαμ βρύση σε εργοστάσιο και να μην έχει την περιέργεια να πιάσει στο χέρι του το ακουστικό τηλεφώνου που χτυπάει, αναρωτώμενος αν πρόκειται για... συναγερμό;). Επίσης, δεν ακούς ούτε ένα σαρδάμ στην αγγλική των Αφρικανών (που, εκνευριστικά απρόσεχτα ή επειδή ο μέσος Yankee θεατής βαριέται τους υπότιτλους, σε ακόμα μια αμερικανική ταινία συνιστά τη σχεδόν αποκλειστική γλώσσα συνδιάλεξης των προκομμένων αλλοδαπών μεταξύ τους στη νέα τους πατρίδα). Το studio, τέλος, βλέπει εδώ συντριπτικά Πρεσβευτές Καλής Θέλησης υπέρ των jungle people, προεξαρχούσης, φυσικά, της τσαούσας μέντορα και κουμανταδόρισσας που, επουλώνοντας κι αυτή ένα κρυμμένο τραύμα (ευτυχώς σχετικά διακριτικά), έρχεται όλο και κοντύτερα σ' αυτούς going the extra mile. >

Αλλά σ' αυτή την togetherness άκαμπτου σθένους είναι παραταγμένη η αφηγηματική δύναμη FRONTEX της ταινίας. Στο πειστικό (καθότι έμφυτο) επαρχιακό τσαγανό της uplifter Γουΐδερσπουν επικεφαλής της πανούργας διανομής λευκών β' ρόλων, ενώ η φυλή τού πρωταγωνιστικού τριό (2 αληθινά lost boys κι ο εγγονός ενός) σε ακουμπάει άκοπα με τη φυσικότητά της. Στο δέσιμο του, black power διακόσμου, διδύμου τής ουβερούρας δοκιμασιών πιτσιρικαρίας και του επιλόγου αλτρουιστικής επανόρθωσης. Στο κονέ των «καθαρές φάτσες» κοντινών τής γήινης φωτογραφίας (η Τζόρτζια ντουμπλάρει το Μιζούρι κι η Νότια Αφρική το υποτροπικό habitat) με τις μπάρες εισόδου κι εξόδου του εύτακτου μοντάζ. Στη χαρμολύπη στην ανοιχτή καρδιά καταστάσεων αυτών των αλλόφυλων, αλλοεθνών διπλανών. Ναι, είναι «Ένα (Γενναίο, ωστόσο) Ψέμα», που συγχωρείται. Ζουλού, αγγιχτείτε...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Γιατροί του Κόσμου, εθελοντές οργανώσεων υπέρ των «λαθραίων», νοοί της UNICEF, συνασπίζεστε ακαριαία. Ευσυγκίνητοι κάθε ράτσας, έχετε έτοιμο το διαβατήριο των δακρύων σας στο τελευταίο τέταρτο. Οι αμερικανιές είναι ο Έμπολά σου; Θα το έχεις ένα θέμα εισδοχής, σε νιώθουμε.

A man on the left wearing a blue baseball cap, a grey sweatshirt with "USA" printed on it, dark blue pants, and white sneakers.

A man in the center wearing a tan jacket and matching tan pants, standing with his back to the camera and looking towards the woman.

A woman on the right wearing a brown leather jacket, a teal top, a grey button-up skirt, and tall brown boots. She is looking towards the man in the center.

ΦΙΛΟΙ Ή ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ; (2014)

(WHAT IF)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Μάικλ Ντάουζ

Καστ

Ντάνιελ Ράντκλιφ,
Ζόι Καζάν,
Μέγκαν Παρκ,
Άνταμ Ντράιβερ,
Μακένζι Ντέιβις,
Ρέιφ Σπολ

Διάρκεια

98'

Διανομή

NEO FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Μετά από χάλια χωρισμό ο Γουάλας πιστεύει πως βρήκε τον έρωτα της ζωής του στην ξαδέλφη του κολητού του, Τσάντρι. Έλα, όμως, που η Τσάντρι έχει σύντροφο χρόνια τώρα και το μόνο που ψάχνει είναι έναν καλό φίλο. Θα της κάνει το χατίρι ο Γουάλας; Για πόσον καιρό;

Ο κακός συγχρονισμός ή bad timing (αγγλιστί) σε μια ή περισσότερες σχέσεις είναι κάτι που όλοι λίγο ή πολύ έχουμε βιώσει: το να γνωρίζουμε, δηλαδή, έναν άνθρωπο, με τον οποίο κάνουμε άμεσα, αναπάντεχα, τέλεια αυτό το «μαγικό»... κλικ, αλλά για διάφορους λόγους (δουλειάς, διαμονής, οικογενειακής κατάστασης) να είναι αδύνατο να γίνουμε ζευγάρι. Η ακροβασία στα λεπτά, αδιόρατα όρια ανάμεσα στη φιλία και τον έρωτα είναι επίσης μια εμπειρία που, περισσότερο ή λιγότερο, έχουμε όλοι. Γι' αυτό και τούτη η канаδο-ιρλανδική, βραβευμένη για το σενάριό της από τα - канаδικά αντίστοιχα των Όσκαρ - Genies και το Σωματείο των Σεναριογράφων του Καναδά, ρομαντική κομεντί γίνεται εύκολα ακαταμάχητη και στις γυναίκες και στους άνδρες.

Σε αυτή της την ελκυστικά τσαχπίνικη και όμως ανακουφιστικά οικεία, αρκούντως ειλικρινή και ρεαλιστική προσέγγιση τόσο του bad timing, όσο και του διλήμματος μεταξύ φιλίας και έρωτα, διαθέτει πολλά αποτελεσματικά όπλα. Τους ανεπιτήδευτα εύστροφους, φρέσκους, απρόοπτους και καίριους διαλόγους. Την υποδειγματική, αβίαστη χημεία μεταξύ του - όχι πια Χάρι Πότερ - Ράντκλιφ και της - γλυκύτατης, αλλά απρόβλεπτα περίπλοκης κοπελιάς της διπλανής πόρτας - Καζάν (της γνωστής οικογενείας), συν το απίθανο ιδιόρρυθμο κι όμως απτό, υποστηρικτικό καστ, με επικεφαλής τον αγαπημένο, εκ του «Girls», Ντράιβερ. Το υπέροχα εναλλακτικό, ξεχωριστά ανθρώπινο και γήινο ως μεγαλούπολη Τορόντο, με τους υποβλητικούς ουρανοξύστες, αλλά

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ο Χάρι Πότερ και θέλει να πιάσει γκόμενα. Τι το ρωτάς; Ούτε καν φίλοι!

και τις πιο προσγειωμένες, καταπράσινες γωνιές, την... έξω καρδιά απλωσιά της λίμνης Οντάριο, τα ψαγμένα στέκια, την ατμοσφαιρική, φιλόξενη νύχτα, και τους «πολύχρωμους» ανθρώπους. Τα δύο-τρία ξεκαρδιστικά κωμικοτραγικά επεισόδια, αν και πηγάζουν από εντελώς καθημερινές καταστάσεις: της πρώτης συνάντησης του Γουάλας με τον... αγαπητικό τής Τσάντρι, που οδηγεί στο νοσοκομείο (!) και το οργισμένο ξέσπασμα της επικίνδυνα μπουκωμένης με το sandwich αδελφής τού Γουάλας. Και τους ζωγραφιστούς τίτλους τέλους, που αφηγούνται όσα συνέβησαν στους 18 μήνες που προηγούνται ανείπωτοι του φινάλε.

Έλα, όμως, που παρόλα τα παραπάνω, τα φιλότιμα, αυτοί οι «Φίλοι» δεν καταφέρνουν να ανατρέψουν ή έστω να ξεπεράσουν και να σταθούν ξεχωριστοί, υπεράνω των κλισέ του είδους της ρομαντικής κομεντί που υπηρετούν. Κανένα σασπένς δεν υπάρχει για το πώς θα εξελιχθεί η σχέση του Γουάλας με την Τσάντρι, καθώς με ελάχιστες εκπλήξεις στις λεπτομέρειες οδηγείσαι με μαθηματική ακρίβεια στο - ορισμός του προβλέψιμου - happy, candy end. Επίσης, τα σχέδια της animator Τσάντρι που ζωντανεύουν και «πετούν» στον ουρανό, στα δέντρα ή στους τοίχους, προσβλέπουν σε πρωτοτυπία, αλλά έχουν αρνητικό αποτέλεσμα. Από πολλές απόψεις, καθώς προκύπτουν γλυκερά, πληγώνουν το ρεαλισμό τού όλου εγχειρήματος και εντείνουν τις παραλίγο ενοχλητικές... «χιπστερικές» του τάσεις. Κι όσο κι αν εσύ (ο μη ταξιδεμένος στο βορρά της Αμερικής) εδώ χαμπάρι μάλλον δε θα πάρεις, οφείλεις να λάβεις υπόψη σου το παράπονο ουκ ολίγων Καναδών κριτικών, που παρατήρησαν ότι αν και σχεδόν ο μισός πληθυσμός τού Τορόντο είναι έγχρωμος, ούτε ένας μαύρος δε δηλώνει παρών στο πανί! Έτσι θα είσαι πιο έτοιμος να απαντήσεις στο ερώτημα: ρομαντική κομεντί ή κάτι παραπάνω;

ROYAL

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν έχεις φίλους και έχεις ερωτευτεί έστω μια φορά στη ζωή σου, δύσκολα θα αντισταθείς σε αυτή τη λίαν ειλικρινή, εύστοχη και με σαφή επαφή με την πραγματικότητα ρομαντική κομεντί, είτε είσαι κορίτσι, είτε αγόρι. Αν, όμως, έχεις δει έστω και μια ακόμα ταινία του συγκεκριμένου (συνήθως αυστηρά γυναικείου) είδους, δύσκολα θα κάνεις τα στραβά μάτια στις αδυναμίες, τα κλισέ και τον εντελώς προβλέψιμο, αφηγηματικό προορισμό του, που αν δε σε βρουν σε καλή διάθεση, δεν αποκλείεται να σε κουράσουν ή ενοχλήσουν.

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ (2014)

(THE GIVER)

Είδος

Δράμα Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Φίλιπ Νόις

Καστ

Μπρένταν Θουέιτς,
Τζεφ Μπρίτζες,
Μέριλ Στριπ,
Οντέια Ρας,
Κάμερον Μόναγκαν,
Κέιτι Χολμς,
Αλεξάντερ Σκάρσγκαρντ,
Τέιλορ Σουίφτ

Διάρκεια

97'

Διανομή

ODEON

του Γιάννη Σμοΐλη

Σε μια μελλοντική, φαινομενικά τέλεια κοινωνία χωρίς πολέμους, πείνα, δυστυχία αλλά και ελευθερία επιλογών ή διαφορές, ένας νέος επιλέγεται για να διδαχθεί από έναν σοφό πρεσβύτερο για τον πραγματικό πόνο και τις απολαύσεις του αληθινού κόσμου.

Οι ταινίες που βασίζονται στα λεγόμενα «young adult» βιβλία είναι η νέα μάλιστα του Χόλιγουντ. Φουτουριστικές αλληγορίες για ολοκληρωτικά καθεστώτα, έφηβοι ήρωες που επαναστατούν, εφετζίδικες δυστοπίες, όλα πλαστικοποιημένα, όλα προβλέψιμα κι αναμενόμενα. Τα «μεγάλα κεφάλια» που φτιάχνουν έναν κόσμο απόλυτα ελεγχόμενο και μετατρέπουν τα άτομα σε αναλώσιμο υλικό, ο πατερναλισμός στην ακραία εκδοχή του και, φυσικά, το νέο αίμα που θα τ' αλλάξει όλα. Από τους «**Αγώνες Πείνας**» και μετά, σα να παράγινε το πράγμα. Τα «αμερικανάκια», βέβαια, δεν ξέρουν ότι όλα αυτά υπήρχαν ήδη στο «**Battle Royale**» και ψάρωσαν άσχημα. Χτύπησαν οι παραγωγοί φλέβα χρυσού και δώσ' του περισπούδαστη αλληγορία (λέμε τώρα), δώσ' του επική μαχητικότητα για τον ταλαίπωρο «λαουτζίκο», δώσ' του προτροπές να συντρίψει το σύστημα που του ρουφάει το αίμα. Ως γνωστόν, ο καπιταλιστής θα σου πουλήσει και το σκoinί με το οποίο θα τον κρεμάσεις. Μόνο που κανείς δεν έχει την πρόθεση να κρεμάσει κανέναν. Εδώ είναι το κόλπο. Αυτά τα φιλιμάκια, τόσο ακίνδυνα μέσα στην ψευτοεπαναστατικότητα τους, δεν απειλούν τον «εχθρό». Απλώς ικανοποιούν την όρεξη της μάζας για φαντασιώσεις ανατροπής. Μετά την έξοδο από την αίθουσα, η μηχανή θα συνεχίσει να λειτουργεί κανονικά. Το σύστημα, που στην οθόνη βάλλεται πανταχόθεν, στην πραγματικότητα βρίσκεται στο απυρόβλητο. Δεν παίρνουν οι νέοι το μήνυμα; Μα, φυσικά, το παίρνουν. Απλώς δεν ασχολούνται. Έχουν φροντίσει οι πρωταγωνιστές της ταινίας να αλλάξουν τον κόσμο για λογαριασμό τους. Οι θεατές ξυπνούν, το όνειρο διαλύεται κι άλλη μια μέρα ξεκινά. Όλα βαίνουν καλώς. >

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Τον ψάχνω. Για να του ζητήσω να το σβήσει από τη μνήμη μου.

Ο «Φύλακας της Μνήμης» δεν είναι, σε καμιά περίπτωση, ένα κακό φιλμ. Δεν το βαριέσαι, διαθέτει ρυθμό, σποραδικές εμπνεύσεις, μια κάποια ατμόσφαιρα. Με λίγα λόγια, περνάει η ώρα ευχάριστα. Αλλού πάσχει. Στην πρωτοτυπία. Και για μια ταινία που κηρύσσει (συχνά χοντροκομμένα) υπέρ της διαφορετικότητας, το να μοιάζει τόσο πολύ με τον σωρό, δεν το λες και προτέρημα. Μια από τα ίδια, γνωστή η συνταγή. Οι λογοτεχνικές πηγές είναι κλασικές και πολυχρησιμοποιημένες: το «1984» του Τζορτζ Όργουελ, το «Brave New World» του Άλντους Χάξλεϊ, το «Fahrenheit 451» του Ρέι Μπράντμπερι. Σε ό,τι αφορά τις κινηματογραφικές επιρροές, έχουμε μεγαλύτερη ποικιλία. Στο μίγμα μπαίνει η «Ολική Επανάφορα», το «The Matrix», το «Νησί» του Μάικλ Μπέι, το cult «Equilibrium» με τον Κρίστιαν Μπέιλ (μια ταινία η οποία επίσης είχε καταληστεύσει το «1984» και το «Brave New World», και που το concept της θυμίζει ύποπτα το αντίστοιχο του «Φύλακα»: αρκεί να σκεφτούμε την πρωινή ένεση που στραγγίζει τους ήρωες από την ικανότητα να αισθάνονται), το «V for Vendetta», αναμενόμενα οι «Αγώνες Πείνας» και η «Τριλογία της Απόκλισης». >

Κι ενώ η σεναριακή παραβολή καταδικάζει τη νέα τάξη πραγμάτων και την παγκόσμια οικονομική διαδικασία που μετατρέπει τους ανθρώπους σε άβουλα ανδρείκελα, επιβάλλοντας παντού την ομοιομορφία, η ίδια η ταινία του συνεπούς επαγγελματία Φίλιπ Νόις («**Ο Ήσυχος Αμερικανός**», «**Άμεσος Κίνδυνος**», «**Συλλέκτης Οστών**»), μπαίνει στην υπηρεσία αυτής της ομοιομορφίας, ακολουθώντας τον ίδιο «αφέντη» που απλώς αλλάζει πρόσωπο. Η κινηματογραφική βιομηχανία, ας είμαστε ρεαλιστές, είναι κομμάτι του ίδιου εκμεταλλευτικού μηχανισμού που υποτίθεται ότι «φωτογραφίζουν», μέσα από την μυθοπλασία τους, οι ταινίες αυτού του τύπου. Δεν επαναστατείς, λοιπόν, όταν χρησιμοποιείς μια δοκιμασμένη φόρμουλα που φέρνει όλο και περισσότερα φράγκα στους παραγωγούς, συντηρώντας τήν υπάρχουσα κατάσταση ή ακόμα και διαιωνίζοντάς την. Απλώς χρησιμοποιείς την ιδέα της επανάστασης για να ξεγελάσεις (και να εκμεταλλευτείς επομένως) τις μάζες που υποτίθεται ότι καλείς προς αφύπνιση. Αυτό, όμως, είναι χυδαίος κυνισμός. Και δεν μπορείς να έχεις τη συναίνεσή μου με τη λογική ότι αυτό που παρακολουθώ «είναι απλώς μια ταινία», ακριβώς γιατί μου τρίβεις στη μούρη το «φιλοσοφημένο» μήνυμά σου (που, βέβαια, μου έχουν ήδη πλασάρει τόσες και τόσες φορές, με παρόμοιο μάλιστα περιτύλιγμα), ως βασικό ατού του έργου σου! >

Κατά τα άλλα, κι αν καταπιείς μια τέτοια υποκρισία (που δεν καταπίνεται εύκολα, εδώ που τα λέμε), η κατασκευή είναι καλή. Άψογη καλλιτεχνική διεύθυνση, ωραία φωτογραφία με τις εναλλαγές της από το ασπρόμαυρο στο έγχρωμο (αν και μαρτυρά το «δάνειο» από το «**Pleasantville**»), πειστικό μελλοντολογικό φόντο, εφεδάκια εδώ κι εκεί που κάνουν τη δουλειά τους, μουσική για τη συναισθηματική εμπλοκή, τα γνωστά. Ύστερα, λίγη δράση, λίγος ουμανισμός, λίγες new age ανησυχίες για την αποδοχή της διαφορετικότητας και τη χαμένη επαφή με το προσωπικό, εσωτερικό βίωμα κι ο πάντα υπέροχος Τζεφ Μπρίτζες (είναι κι η Μέριλ Στριπ εδώ, αλλά μοιάζει να πεθαίνει από πλήξη), πάνε να σώσουν το τελικό αποτέλεσμα πριν απ' το ολοκληρωτικό βύθισμα στην κοινοτοπία. Είπαμε, κακή ταινία δεν είναι, κι αν δεν απαιτείς και πολλά απ' το σινεμά σου (ειδικά την ειλικρίνεια), μάλλον καλά θα περάσεις. Αν ψάχνεις πιο πολλά, προσπέρασέ το χωρίς τύψεις.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι ηλικίες μέχρι 16, στις οποίες και απευθύνεται το φιλμ, θα το διασκεδάσουν. Μπορεί και να προβληματιστούν λίγο και να ανοίξουν κάνα βιβλίο (πράγμα που είναι πάντοτε καλό). Επανάσταση δε θα κάνουν, βέβαια, αλλά κι αν ξεκολλήσουν λίγο τα στραβά τους απ' την οθόνη του υπολογιστή ή της τηλεόρασης, δε θα 'ναι άσχημα. Τώρα οι μεγαλύτεροι, τα έχουν ξαναδεί όλα αυτά και σε καλύτερες εκδοχές. Αν πρέπει, όμως, σώνει και ντε να κάνουν παρέα στο μικρό τους ξαδελφάκι, δε θα υποφέρουν κιόλας. Ένα ευχάριστο, ελαφρύ φιλμ που περνιέται για σοβαρό, αλλά δυσκολεύεται να πείσει ότι είναι και στην πραγματικότητα.

NYMPH()MANIAC DIRECTOR'S CUT: ΜΕΡΟΣ I (2013)

(NYMPHOMANIAC - DIRECTOR'S CUT: VOLUME I)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Λαρς φον Τρίερ

Καστ

Σαρλότ Γκενσμπούργκ,
Στέλαν Σκάρσγκαρντ,
Στέισι Μάρτιν,
Σάια ΛαΜπαφ,
Ούμα Θέρμαν,
Κρίστιαν Σλέιτερ,
Κόνι Νίλσεν

Διάρκεια

145'

Διανομή

SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Μοναχικός και φιλήσυχος άνδρας εντοπίζει αιμόφυρτη γυναίκα στο δρόμο προς την οικία του. Εκείνη θα του ζητήσει να μην καλέσει την αστυνομία, εκείνος θα της προσφέρει βοήθεια, λίγη σπιτική θαλπωρή και θα γίνει ο ακροατής τής προσωπικής αφήγησης του βίου μιας... νυμφομανούς. Αυτή τη φορά χωρίς κανένα συμβιβασμό, χωρίς καμία λογοκρισία, χωρίς κανέναν ενδοιασμό.

Από την πρώτη κιόλας σκηνή, όταν η κάμερα ακολουθεί τα ρυακία του νερού στους τοίχους ενός βρώμικου σοκακιού ή παρατηρεί στωικά τις σταγόνες της βροχής όπως πέφτουν πάνω σε μία σκουριασμένη λαμαρίνα, μέχρι την ανάλυση των κεφαλαίων και τη λεπτομερή αφήγηση της Τζο, η οποία βρίθκει παραλληλισμών και πολλαπλών αναφορών σε επιστημονικά, ιστορικά και φιλοσοφικά αντικείμενα, αντιλαμβάνεσαι πως, περισσότερο από ποτέ, ο Λαρς φον Τρίερ έχει στόχο να αφηγηθεί μια ιστορία με τον περιγραφικό, γλαφυρό, λεπτομερή τρόπο με τον οποίο αυτό θα συνέβαινε σε ένα βιβλίο: σκαλίζοντας όλο και περισσότερο κάτω από την επιφάνεια και γεμίζοντας με εικόνες τις λέξεις, όχι απλά υποκαθιστώντας τη φαντασία σου αλλά μεταφέροντάς σε στον δικό του, εκκεντρικό κόσμο.

Αυτόν που ξεκινά ως ιστορία ενηλικίωσης, συνεχίζει ως ερωτική φάρσα, εξελίσσεται σε ψυχρό παιχνίδι και καταλήγει σε συναισθηματική απογύμνωση, χωρίς να έχει φτάσει καν ακόμα στα πιο σκοτεινά σημεία τής ιστορίας. Στο πρώτο μέρος του, το «Nymph()maniac» φαίνεται να αγγίζει μόνο την επιφάνεια, προετοιμάζοντας το έδαφος για το πραγματικό «ξύλο» τού δεύτερου μέρους. Για την Τζο, το σεξ είναι η συντροφιά, η μοναξιά, η παραίτηση, η αντίδραση, η παρη-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

145 λεπτά; Ρε φίλε, ξέρεις πόσο γαμήσι θα είχε πέσει σε κανονική τσόντα όλη αυτή την ώρα; Τι σκατά σας μαθαίνουν στη Δανία;

γοριά, το παυσίπονο, η πηγή της ζωής. Όταν στο φινάλε έρχεται η συνειδητοποίηση ότι «δε νιώθει τίποτα», αντιλαμβάνεσαι ότι όλα όσα είδες είναι απλά τα... προκαταρκτικά. Και ότι όλες οι σκηνές σεξ, δεν υπάρχουν για να προσφέρουν πορνό θέαμα αλλά για να περιγράψουν το μηχανισμό μέσα στο κεφάλι της Τζο και να αποδώσουν τους φόβους, τις ιδέες και μια ολόκληρη στάση ζωής, όπως θα όφειλε οποιοδήποτε έργο τέχνης.

Και ακριβώς εκεί έρχεται η «αλογόκριτη» έκδοσή για να συμπληρώσει τα κενά, για να κάνει την αφήγηση πιο κυνική, πιο ωμή, περισσότερο ορμητική από ποτέ. Δεν είναι ότι το επιπλέον υλικό είναι καθοριστικής σημασίας στη συνολική εικόνα από άποψη υπόθεσης (αν και μια σύντομη σκηνή στο νοσοκομείο, όπου η Τζο παρακολουθεί τη διαδικασία μιας έκτρωσης, φέρνει στο νου τη θεωρία του Τσέχωφ περί της εμφάνισης ενός πιστολιού στην πρώτη πράξη και την αναγκαστική εκπυρσοκρότησή του στην επόμενη), όμως οι γραφικές λεπτομέρειες που παραλείφθηκαν την πρώτη φορά, κάνουν πλέον την αφήγηση να δείχνει πιο ακατέργαστη, πιο τραχιά και, τελικά, πιο αληθινή. Φυσικά και σε αυτή την έκδοση της ταινίας υπάρχουν περισσότερα κοντινά στα γεννητικά όργανα και στις ερωτικές

περιπτύξεις και, σαφώς, η ιστορία της Τζο φαίνεται ακόμα περισσότερο προκλητική εκ πρώτης όψεως. Αυτό, όμως, κάνει ακόμα πιο εντυπωσιακό το γεγονός ότι, ξαφνικά, μέσα από ένα θεωρητικά φτηνό θέμα, βλέπεις να ξεπροβάλλει ένα τόσο πλήρες ψυχογράφημα, μια υποδειγματική ανάλυση χαρακτήρα, που σπάνια μπορείς να συναντήσεις στη μεγάλη οθόνη, ειδικά λαμβάνοντας υπόψη την πρωτοφανή έλλειψη ολοκληρωμένων γυναικείων προσωπικοτήτων στο σινεμά. Κάθε, μα κάθε πρόταση αποκτά σταδιακά βαθύτερη σημασία, πλέον και με μια μικρή επέκταση των διαλόγων, οι οποίοι χωρούν ακόμα περισσότερες αναφορές στη νορβηγική μυθολογία και τον ευεργετικό για την ανθρώπινη διάθεση συνδυασμό της γεύσης της σοκολάτας και του... σπέρματος! Ακόμα και το κομμάτι στο νοσοκομείο, που αφορά την υγεία του πατέρα της Τζο, έχει περισσότερο χρόνο για να αναπνεύσει και να φορτιστεί συναισθηματικά, όταν εκείνη προσπαθεί με κάθε τρόπο να απαλύνει τον πόνο του, συζητώντας και τη λύση της μορφίνης. >

Στην τελική, οι προσθήκες του πρώτου μέρους δεν είναι τόσο δραστικές όσο εκείνες του δεύτερου (θα το συζητήσουμε εκτενέστερα σε λίγες μέρες), όμως βοηθούν στη δημιουργία ενός πληρέστερου οράματος, όπου η μετάβαση από το ένα κεφάλαιο στο επόμενο είναι πιο οργανική και δίνει περισσότερο χρόνο στο χαρακτήρα της Τζο να εξελιχθεί μέσα από τις εμπειρίες της. Εξάλλου, οι ηδονοβλεψίες διδάχτηκαν ήδη από την πρώτη φορά ότι αυτή η ταινία δε φτιάχτηκε με εκείνους στο μυαλό και, ευτυχώς, το αρχικό, εκτενές μαύρο πλάνο παραμένει το ίδιο καθαρικό, πριν από τις δυόμισι, πλέον, ώρες της ταινίας. Αξίζει να ζήσει κανείς για ακόμα μια φορά αυτό το ταξίδι; Όταν πρόκειται για ένα τέτοιο πυκνογραμμένο αριστούργημα, όχι μόνο αξίζει αλλά επιβάλλεται.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Όσοι λατρέψατε την πρώτη φορά, ήρθε η ώρα να ανακαλύψετε πια ολόκληρη την αλήθεια. Όσοι μισήσατε, μπορείτε να παραμείνετε στη μικρή σας γωνία. Όσοι, δε, περιμένατε εξαρχής την αλογόκριτη, πλήρη έκδοση του φιλμ, ήρθε επιτέλους η στιγμή σας. Όσοι απλά ανυπομονείτε για την τσόντα, θα σας πέσει κομματάκι βαρύ. Σε κάθε περίπτωση, Λαρς φον Τρίερ είναι. Ξέρετε ήδη αν είναι ή δεν είναι για εσάς εδώ και καιρό.

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

